

Homilie ZJ 3A, gehouden in O.L.Vrouwkerk van Ver-Assebroek (21/01/2023)

Lezingen: Jes 8,23b-9,3; 1 Kor 1,10-13.17; Mt 4,12-23.

Broeders en zusters,

In het hart van elke mens leeft het verlangen naar geluk. Iedere mens wil gelukkig zijn. En als hij het geluk bereikt heeft, al is het slechts voorlopig of ten dele, dan is zijn hart vol blijdschap en vreugde. Mensen zijn gelukzoekers. De drijfveer van al ons handelen is vaak dit onuitroeibare verlangen om gelukkig te zijn. Maar soms zoeken we in de verkeerde richting. We streven zaken na waarvan we verhopend dat ze ons vreugde en geluk zullen brengen, maar na een aanvankelijke bevrediging stellen we ontgoocheld vast dat ze ons innerlijk leeg maken. Of we binden ons bestaan aan personen van wie we zeer veel, misschien té veel verwachten, maar na een zekere tijd stellen we vast dat ook zij ons niet ten volle gelukkig kunnen maken.

De liturgie van deze zondag wil ons oriënteren in onze zoektocht naar het echte geluk, naar ware innerlijke blijdschap. Het openingsgebed vat kernachtig de boodschap van de lezingen samen. Het begint met te zeggen: “God, Gij zijt de toekomst van uw volk. Gij brengt het blijdschap en vreugde”. Deze woorden zijn een echo van de profetie van Jesaja, die over God zegt: “Gij hebt hun blijdschap vermeerderd, hun vreugde vergroot. Voor uw aanschijn zijn zij vol vreugde”. Dit betekent allereerst: we kunnen ons geluk niet zelf bewerkstelligen; we kunnen de diepe vreugde niet veroveren, noch afkopen, noch door eigen inspanning verwerven. Hoe krampachtiger we ons geluk zelf proberen te maken, hoe meer het uit onze handen glipt. Neen, vreugde en geluk worden ons geschonken. Ze zijn als het ware een bijproduct van iets anders. In de eerste lezing wordt gezegd: de vreugde en het geluk zijn een geschenk van godswege aan zijn volk. God bezit de scheppende kracht om blijdschap en vreugde in ons leven te brengen. Als we voor zijn aanschijn leven, dan zijn we vol vreugde! Als we voor zijn aanschijn leven...maar doen we dat wel? Is ons leven zo helder en eenvoudig dat we als kinderen onbevangen voor Gods aanschijn kunnen spelen? Of zijn er allerlei zaken of personen die ons hart verscheuren, en die een ondoorzichtig scherm oprichten tussen God en onszelf. Onze relatie tot God is niet transparant, niet alles bepalend. Ze wordt vertroebeld door de verdeeldheid van ons hart. En daarom kunnen we niet in oprechtheid zeggen: “Voor uw aanschijn, Heer, ben ik vol vreugde”!

Hoe kan dit veranderen? De lezingen en het openingsgebed suggereren ons drie wegen.

- Ten eerste: ‘Licht in de duisternis’, zo is uw Naam, zegt het openingsgebed? Dit is een echo van Jesaja: “Het volk dat in het donker wandelt ziet een groot licht; een licht straalt over hen die wonen in het land van doodse duisternis”. Deze profetie wordt hernomen in het evangelie en toegepast op Jezus’ optreden. Hij is het licht der wereld. Wij wonen in het “Galilea der heidenen”, in de “schaduw des doods”. Als we de weg naar het geluk willen inslaan, dan moeten we twee dingen aanvaarden: onze eigen duisternis én het licht dat God daarin wil brengen. We dienen onze eigen duisternis te erkennen. Dat vraagt veel moed. We zijn bang van de duisternis, ook van de onze. Want

uit de duisternis loert het gevaar. We voelen ons niet veilig. Ons leven wordt bedreigd. We vluchten vaak in het artificiële schitterlicht dat onze wereld produceert. Maar een christen is niet bang om te erkennen dat de duisternis en het kwaad, de agressiviteit en de begeerte, de zwakheid en de leugen ook in zijn eigen leven aanwezig zijn. Hij durft het aan dit te erkennen omdat hij weet dat er een uitweg is: het licht van Christus dat onze duisternis verdrijft, het licht en de warmte van zijn Geest die in onze harten is uitgestort. Dat is het eerste spoor naar het geluk, te beseffen dat Gods Naam luidt: “Licht in de duisternis”.

Het tweede spoor luidt: “Bekeer ons uit onze verdeeldheid en breng uw verstrooide kinderen weer samen”. Deze woorden van het openingsgebed zijn een echo van de tweede lezing. Paulus roept de christenen van Korinthe op om een einde te stellen aan hun verdeeldheid, om eensgezind te zijn rond de éne Heer. Want Christus kan niet in stukken verdeeld worden. Er is maar één Heer, en wel die voor ons gekruisigd is. “Van verdeeldheid naar eenheid”: dat is een tweede spoor naar innerlijke vreugde en geluk. Verdeeldheid maakt veel kapot, in gezinnen, gemeenschappen, kerken, tussen volkeren en in de wereld. Van verschillen maakt men tegenstellingen. Men aanvaardt de andere niet. Men houdt krampachtig vast aan het eigen gelijk, de eigen traditie, de eigen volksaard, de eigen relatieve vormgeving van het geloof, en men weigert het waardevolle, het goede, het bijzondere bij de anderen te erkennen. Daarom bidden we tijdens de internationale gebedsweek voor de eenheid van de christenen: “Heer, bekeer ons uit onze verdeeldheid en breng uw verstrooide kinderen weer samen”.

Het openingsgebed wijst tenslotte een derde spoor: “Heer, roep ons weg uit alles wat niet naar U toe leidt”. We vinden een echo van deze bede in het roepingsverhaal dat we hoorden in het evangelie. Geroepen worden, betekent altijd ook weggeroepen worden uit iets anders. Het betekent afscheid nemen, je vorig leven opgeven, ook al was dat op zichzelf niet verkeerd. Simon en Andreas, Jakobus en Johannes waren hard werkende vissers, verantwoordelijk voor hun gezin, actieve leden van de maatschappij. Ze worden daaruit weggeroepen om helemaal aan Jezus toe te behoren. En zij beantwoorden onmiddellijk deze roeping: “terstond lieten ze hun netten in de steek en volgden hem”. Dit woordje “terstond” biedt de sleutel van hun geluk. Ze aarzelden niet. Ze bleven niet tussen twee werelden hangen: de wereld van Jezus en hun vroeger bestaan. Ze verlieten alles, hoe goed het ook was. Ze kozen radicaal voor Jezus. Hun hart was niet verdeeld. En dat maakte hen echt gelukkig. Ook wij worden geroepen. Dit betekent: ook wij worden wéggeroepen. Maar kijken we niet teveel achterom? We zijn met duizend vezels verbonden aan wat achter ons ligt. Ons hart is nog verdeeld en bijgevolg ook niet onverdeeld gelukkig. We leven nog niet restloos voor het aanschijn van de Heer. En daarom willen we bidden: “Heer, roep ons wég uit alles wat niet naar U toe leidt. Laat ons treden voor uw Aanschijn, hier en nu. Wees Gij ons licht en onze vreugde, vandaag en alle dagen van ons leven. Amen”.

Adelbert Denaux, pr.